

Arrest

nr. 349 006 van 24 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2024.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 februari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 april 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot het Pashtunvolk te behoren, moslim te zijn, en afkomstig te zijn uit het dorp Gulakhel gelegen in het district Hesarak, provincie Nangarhar. Je woonde daar samen met je ouders, broers, zussen en grootvader. Gulakhel was onder de controle van de taliban. Je ging gedurende drie à vier jaar naar de Guljischool, die iets hoger dan het dorp lag. Je vader werkte gedurende

vele jaren als leerkracht Pashtou en geschiedenis in de meisjesschool, die aan de achterkant van jouw school lag. Je paternale oom M. J. woonde in Londen en kwam jullie omstreeks 2018 bezoeken in Gulakhel. Je oom lichtte je papa in over de indrukken die hij in het Westen had opgedaan, namelijk hoe de rechten van vrouwen daar wel worden gerespecteerd en hoe mensen er gelukkig zijn. Je oom en je papa namen deel aan een vergadering in jullie dorp, waar er een onderwerp ter sprake werd gebracht over een meisje dat als vergoeding voor de fout van een ander familielid, diende te trouwen met een lid van de geschade familie. Jouw vader gaf te kennen dat hij het hiermee oneens was, gezien het meisje zelf ook rechten heeft. Je vader en oom spraken over hoe vrouwen hun eigen rechten moeten krijgen, hoe ze als leraressen op school zouden moeten werken en hoe ze zouden mogen studeren. Je oom overtuigde je vader vervolgens om zijn leerlingen op school in te lichten over hun rechten als vrouw, waarop je vader dat de volgende dag ook deed. De volgende dag kwamen de taliban naar jullie huis. Ze arresteerden je oom, maar je vader kwam tussen en vroeg om hem in plaats van je oom te arresteren. Er ontstond een gevecht tussen de taliban, je oom en vader, waarop je oom en vader probeerden weg te vluchten maar dodelijk werden geraakt door een kogel. Jullie bleven nog drie à vier jaar in het dorp wonen, maar werden uitgelachen door zowel de dorpelingen als de taliban die zeiden dat jullie de overheid en westerse waarden ondersteunden. Je moeder was de pesterijen in het dorp beu en besliste om samen met jou, je broers en zussen te verhuizen naar een huurhuis in het dorp Chamtala gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar. Dit gebeurde anderhalve maand voor jouw vertrek uit Afghanistan. Toen jij op een dag in Chamtala water ging halen bij de burens, lokte het buurmeisje S. jou om dichterbij te komen door te zeggen dat ze iets met je wilde bespreken in de kamer. In de kamer kreeg ze echter zin in seks en begon ze je aan te raken, waarop jij dat ook bij haar begon te doen en jullie slechte dingen deden. Plots kwam de moeder en jongste zus van S. de kamer binnen. Ze begon te roepen. Jij vluchtte terug naar jullie huis en verstopte je daar. De moeder van S. kwam naar jullie huis om haar beklag te doen bij je moeder. S. had immers verteld dat jij haar had verkracht. De moeder van S., wiens zoon bij de taliban zit, zei dat ze het niet zo maar hierbij zouden laten. Je moeder beseftte dat je leven in gevaar was en besliste jou het land uit te zullen sturen. Diezelfde dag nog ging je naar het huis van je maternale oom, die vlakbij het districtshuis van Surkhrod woont, en bleef jij er een nacht slapen. Je verliet Afghanistan rond augustus 2022. Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam je aan in België in januari 2023. Je diende je verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2023. Je vreest vermoord te zullen worden door de taliban omwille van hetgeen dat tussen jou en S. gebeurde. Ter staving van je verzoek leg je je eigen taskara en die van je vader neer, alsook het Britse paspoort van je paternale oom M. J., het Britse rijbewijs van je oom M. J., het Duitse identiteitsdocument van je oom K. J., foto's van je vader en ooms, een bankkaart, een document ter vergoeding van je familie, verschillende foto's van je reisweg, verschillende foto's van je leven in België en een attest van je school in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Uit jouw verklaringen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw problemen betreffende S. omwille van het geheel aan onderstaande elementen. Zo komt het vooreerst al zeer weinig aannemelijk over dat een buurmeisje, wetende welke risico's buitenechtelijke seks in de conservatieve Afghaanse maatschappij hoofdzakelijk voor vrouwen inhoudt, jou zomaar vanuit het niets seksueel zou benaderen. Dit klemt des te meer daar uit jouw verklaringen naar voren komt dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel zou hebben getroffen om te vermijden dat jullie zouden worden betrappt. De moeder en zus van S. konden volgens jouw verklaringen immers gewoon de kamer binnenstappen (CGVS, p. 10). Zij zou in dat kader bovendien in het geheel niet hebben geweten hoe jij zou reageren op haar seksuele avances, waarbij je haar naar eigen zeggen moest aanraken en haar lichaam moest likken (CGVS, p. 10, p. 23). Daarbij blijkt dat jij hier voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS eerder nooit iets over zei. Nochtans bevestig je dat desbetreffende problemen met S. voor jou de directe aanleiding vormden om het land te verlaten (CGVS, p. 22). Je verklaart dat je hier eerder niets over vermeldde omdat je je schaamde voor de feiten gezien je er met iemand uit het opvangcentrum over had

gesproken en die persoon jou hiervoor veroordeelde. Desondanks blijft vaststaan dat je dit evenmin vermeldde tijdens jouw asielaanvraag op het Klein Kasteeltje. Daar zei je slechts dat je Afghanistan verliet wegens de armoede en onveiligheid die er heerste en omdat de taliban je wilden vermoorden (zie fiche minderjarigen). Wanneer je wordt geconfronteerd met jouw verklaringen op het Klein Kasteeltje, zeg je dat je het tijdens je registratie wel wilde vertellen maar dat de medewerkers je meedeelden dat het slechts een registratie was en zij verder geen vragen hebben gesteld. Je wordt erop gewezen dat jou op het Klein Kasteeltje wel degelijk werd gevraagd naar de redenen van jouw vertrek uit Afghanistan en dat jij een ander verhaal weergaf. Je zegt dat je niet denkt dat ze jou die dag die vraag hebben gesteld en indien ze dat wel deden, je je hebt vergist (CGVS, p. 11). Jouw antwoorden overtuigen vanzelfsprekend niet. Dat jij problemen met je buurmeisje plots voor een eerste keer aanhaalt voor het CGVS lijkt dan ook in eerste instantie slechts uit opportunistische beweegredenen te zijn en doet reeds sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Verder leg je geen coherente verklaringen af over wie op de hoogte zou zijn van wat gebeurde tussen jou en S. . Wanneer je wordt gevraagd of haar broer, die bij de taliban zit, op dit moment op de hoogte is van wat er gebeurde tussen jullie, zeg je dat hij sowieso wel op de hoogte is (CGVS, p. 22 en p. 23). Tegelijkertijd bevestig je dat de taliban niet op de hoogte zijn van het gebeurde en voeg je er plots, incoherent, aan toe dat je niet weet of haar broer wel of niet op de hoogte is. Dat je deze basiszaken niet zou weten is vreemd, waardoor je ook wordt gevraagd of je hierover niet spreekt met je familie. Je antwoordt van niet, gezien het een moeilijk thema is (CGVS, p. 23). Ondanks dat het een moeilijk thema zou zijn, mag er redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je je over zulke basiszaken informeert indien je werkelijk een vrees koestert. Dat je niet goed weet wie op de hoogte is van de gebeurtenissen tussen jou en S. en de situatie evenmin bespreekt met je familie, doet dan ook afbreuk aan je vrees. Dit doet op zijn beurt ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen. Daarnaast is het niet aannemelijk dat de broer van S. op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen, maar dat de taliban dat niet zouden zijn (CGVS, p. 23). De broer van S. is volgens jou namelijk lid van de taliban (CGVS, p. 21 en p. 22). Dat jij deze onlogica zelfs maar overweegt als zijnde een mogelijkheid, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Daarnaast is het niet aannemelijk dat je verklaart dat de dorpelingen op de hoogte zijn van hetgeen er is gebeurd tussen jou en S. , maar dat de taliban dat niet zouden zijn (CGVS, p. 12 en p. 22). Destijds had de machtsovername immers reeds plaatsgevonden en hadden de taliban de controle over de regio, waardoor er logischerwijs van kan worden uitgegaan dat indien de dorpelingen op de hoogte zijn, de taliban dat ook zijn (CGVS, p. 7 en p. 8). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je problemen. Verder is het uiterst merkwaardig dat de gebeurtenissen, die bekend zouden zijn geraakt over het hele dorp, geen verdere impact zouden hebben gehad op het leven van je familie indien zij werkelijk zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Na jouw vertrek heeft jouw familie immers geen problemen gekend omwille van hetgeen jij en S. hebben gedaan. Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie de situatie heeft moeten oplossen met haar familie, zeg je van niet en dat zoiets niet kan worden opgelost. Gevraagd hoe het komt dat jouw familie niet heeft moeten boeten voor jouw daden, zeg je dat ze jou willen hebben en dat ze tegen je andere familieleden niets kunnen zeggen. Gevraagd waarom ze niets kunnen zeggen tegen je familieleden, zeg je dat je de oudste was en je andere zussen heel jong waren (CGVS, p. 23). Dat echter jouw moeder of broer I., die ondertussen ongeveer zestien jaar oud is en het oudste mannelijke lid van je gezin zou zijn, verder geen enkele gevolgen hebben gekend naar aanleiding van jouw daden terwijl die volgens jou dermate onvergeeflijk zouden zijn, is zeer weinig aannemelijk (CGVS, p. 5). Te meer gezien S. zou hebben beweerd te zijn verkracht door jou en de familie van S. vlak na de gebeurtenissen naar jouw huis zou zijn gekomen om tegen je mama te zeggen dat ze jullie niet zomaar zouden laten (CGVS, p. 10 en p. 24). Het gebrek aan enige verdere gevolgen hier doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen. In die zin is het verder ook opmerkelijk dat de taliban enkel jou zouden willen bestraffen voor je daden. Je wordt dan ook gevraagd waarom de taliban jou wilden hebben en niet bijvoorbeeld je oom verantwoordelijk wilden stellen voor je daden, gezien jij destijds nog maar een kind was. Je antwoordt slechts dat zelfs een kind problemen kan krijgen met de taliban wanneer het zoiets doet (CGVS, p. 24). Jouw antwoord is niet voldoende overtuigend. Uit jouw eerdere verklaringen blijkt immers dat de samenleving onder controle van de taliban er niet voor schuwt om een lid van de familie te laten boeten voor de fouten van een ander familielid - in casu een meisje dat tegen haar wil diende te trouwen om zo de rekeningen te vereffenen (CGVS, p. 5 en p. 8). Dat jouw familie geen enkele gevolgen heeft ondervonden van de taliban –waarvan zoals supra aangegeven niet kan worden aangenomen dat ze niet op de hoogte zouden zijn– noch van de dorpelingen, is zeer weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten in verband met de feiten met S. , kunnen deze geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming. Ook je verklaringen in verband met de dood van je oom en je vader kunnen niet overtuigen. Zo is het vooreerst uitermate vreemd dat je paternale oom M. uit het Verenigd Koninkrijk naar Gulakhel dat destijds al onder controle stond van de taliban- kwam om er zonder meer te preken over vrouwenrechten. Volgens jou was hij zich zelfs niet bewust van het gevaar dat hij hierdoor kon lopen (CGVS, p. 8, p. 9, p. 19 en p. 20). Dat je oom dermate ondoordacht zou handelen zonder zich bewust te zijn van iets is weinig aannemelijk en doet reeds sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Dezelfde redenering gaat op voor je vader, die een dag na de vergadering in je dorp op school zou zijn gaan praten over meisjesrechten (CGVS, p. 19). Dat je vader deze woorden in de mond zou nemen in een dorp onder de controle van de taliban is in eerste

instantie reeds opmerkelijk. Dat hij dit zou doen een dag volgend op de vergadering, waar anderen hem er reeds van hadden beschuldigd een ongelovige te zijn en de democratie te ondersteunen, is nog meer opmerkelijk (CGVS, p. 20). Dat jouw vader zonder meer ging spreken over meisjesrechten op school is, gezien de omstandigheden, zeer weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Verder is het opvallend dat je op de DVZ niet vermeldde dat je papa problemen kreeg met de taliban omdat hij over meisjes- en vrouwenrechten had gesproken (CGVS vragenlijst, 3.5). Wanneer je wordt gevraagd hoe het komt dat je dat niet vermeldde, zeg je dat je heel weinig tijd had tijdens dat interview en dat je aan het wachten was op een vraag maar dat die je niet werd gesteld (CGVS, p. 19). Gezien je wel werd gevraagd jouw asielrelaas in het kort weer te geven, overtuigt jouw antwoord niet. Je vermeldde dit evenmin tijdens je interview op het Klein Kasteeltje (zie fiche minderjarigen). Deze omissies ondergraven verder de geloofwaardigheid van desbetreffende problemen. Verder leg je geen gelijklopende verklaringen af over wanneer jullie naar Chamtala verhuisden. Op de DVZ zeg je immers tweemaal dat je gedurende anderhalf jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan in Chamtala woonde (verklaring DVZ, 10). Op het CGVS daarentegen verklaar je dat jij gedurende anderhalve maand in Chamtala woonde (CGVS, p. 7 en p. 8). Wanneer je wordt gewezen op de tegenstrijdigheid in je verklaringen, zeg je dat je op de DVZ bedoelde dat jouw familie op het moment van dat interview reeds anderhalf jaar in Chamtala woonde (CGVS, p. 18). Op de DVZ sprak je echter duidelijk over je eigen verblijf, gezien je verklaarde dat je van geboorte tot aan de anderhalve jaar voor je vertrek in Gulakhel woonde en vervolgens de laatste anderhalf jaar tot jouw vertrek in Chamtala. Doordat deze verklaringen zeer moeilijk dubbel kunnen worden geïnterpreteerd, overtuigt jouw nieuwe verklaring niet. De tegenstrijdigheid in je verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de desbetreffende problemen. Volledigheidshalve dient hier nog aan te worden toegevoegd dat het vreemd is dat jouw moeder na de machtsovername, toen de rechten van vrouwen verder werden ingeperkt, besliste om alleen, met een gezin enkel bestaande uit minderjarige kinderen, te verhuizen naar een dorp waar jullie enkel verre kennissen hadden met wie jullie geen contact onderhielden (CGVS, p. 6). Nochtans zouden jullie in Gulakhel de bescherming van de familie hebben gehad (CGVS, p. 3-4). Dit vreemde element op zich doet eveneens twijfelen aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan jouw relaas over deze gebeurtenissen, die aldus geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming vormen.

De bankkaart en het document ter vergoeding van je familieleden kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De bankkaart op zich zegt immers weinig. Daarnaast blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten, zoals die van het document ter vergoeding van je familieleden en de bankkaart, bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. De overige documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara en die van je vader hebben betrekking op jullie Afghaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van je moeder dat betrekking heeft op haar Afghaanse nationaliteit. Het Britse paspoort van je paternale oom M. J. en Britse rijbewijs van je oom M. J. hebben betrekking op hun Britse nationaliteit, die evenmin onmiddellijk wordt betwist. Het identiteitsdocument van je oom K. J. heeft betrekking op zijn verblijfsrecht in Duitsland, dat niet onmiddellijk wordt betwist. Aan de hand van de foto's van je vader en ooms kunnen geen sluitende conclusies worden getrokken. Gelet op zowel de slechte kwaliteit van de familiefoto's als de foto's op de taskara, kan immers niet worden vastgesteld dat de foto's van de overledenen, die evenzeer van slechte kwaliteit zijn, wel degelijk je vader en paternale oom betreffen. Zelfs al zou dit wel het geval zijn, kan uit deze foto's in se hun doodsoorzaak niet worden vastgesteld, waardoor de bovenstaande vaststellingen blijven gelden. Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat je geen enkel officieel Brits document neerlegt dat de dood van je paternale oom bevestigt. Gezien je oom echter Brits onderdaan was, mag het bestaan van zulke documenten logischerwijs wel worden verwacht. De foto's van je reisweg hebben geen betrekking op de essentiële elementen van je relaas waardoor je op basis hiervan evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verder dient nog te worden toegevoegd dat –zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat jouw vader en oom de problemen supra hebben gekend, wat voor alle duidelijkheid niet het geval is– jij niet aantoonde dat je zelf een risico liep of loopt. Je verklaart immers dat de taliban een persoonlijk probleem kenden met je vader en oom, dat zich niet verder uitstrekte tot andere familieleden. Na de dood van je vader en oom hebben jij of jouw familie geen problemen meer gekend met de taliban, ondanks dat jullie nog gedurende vele jaren daarna bleven wonen in Chamtala. Jullie verhuisden naar eigen zeggen enkel naar Chamtala omdat jullie de pesterijen van de dorpelingen beu waren (CGVS, p. 18, p. en p. 21). Jouw opa en tante wonen nog steeds in Gulakhel (CGVS, p. 5 en p. 6). Uit jouw verklaringen blijkt dus niet dat jij enig risico zou lopen omwille van de vermeende problemen van je vader en oom.

Betreffende jouw verklaring op de DVZ dat de taliban jouw hele familie met de dood bedreigde omdat je nog twee ooms had die in de EU woonden, verklaar je op het CGVS na confrontatie dat je bedoelde dat die twee

ooms hetzelfde zouden meemaken zoals je vader en paternale oom indien ze naar Afghanistan zouden komen en zulke zaken zouden verkondigen. Je benadrukt opnieuw dat je zelf geen problemen kende met de taliban (CGVS vragenlijst, 3.5 en CGVS, p. 22). Met deze verklaring op de DVZ wordt dan ook verder geen rekening gehouden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van

ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurige geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene

precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid. Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land

van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41) Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country indicators, Herat City state van of Origin protection, augustus 2020, mobility Report in beschikbaar op Afghanistan. Kabul City, Key Mazar-e socio-economic Sharif, and https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar. De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te

sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd. Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde naar school ging (CGVS, p. 7). Bovendien blij je afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit jouw verklaringen waar je zegt dat jouw dorp Gulakhel onder controle stond van de taliban (CGVS, p. 5 en p. 19). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de

vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden jou volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van iets meer dan een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog op bijna dagelijkse basis in contact staat, dat je kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij je je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (CGVS, p. 7). Verder haal je aan dat je in België verschillende activiteiten met het centrum en de school doet en dat je bokstrainingen volgt en leg je hier verschillende foto's van neer (CGVS, p. 12 en p. 13). Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens je verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder. De foto's betreffende bovenvermelde activiteiten in België kunnen hier dan ook niets aan veranderen. Het Belgische schoolattest waarin twee leerkrachten getuigen dat jij goed integreert in de klas en school, dat je gemotiveerd bent en actief meedoet aan de les is in het licht van bovenstaande redenering evenmin voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat je een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het zorgvuldigheidsbeginsel als administratief rechtsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst bespreekt verzoeker op omvattende wijze zijn vrees voor vervolging omwille van zijn familiaal profiel, zijn verblijf in Chamtala en zijn vrees omwille van zijn contact met zijn buurvrouw. Vervolgens zet verzoeker op omstandige wijze zijn betoog uiteen aangaande zijn situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de Taliban. Verder bespreekt verzoeker uitgebreid de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wijst op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en stipt hierbij de gezondheidszorg, de voedselvoorziening, de watervoorziening, de werkgelegenheid en de humanitaire situatie aan. Vervolgens wijst verzoeker op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en bespreekt de

informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan, de informatie met betrekking tot het gevoerde bewind en de persoonlijke omstandigheden.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt “*NANSEN, Praktijkids voor advocaten Gendergerelateerde Procedures om Internationale Bescherming Seksueel en gendergerelateerd geweld, seksuele oriëntatie en genderidentiteit*” toegevoegd.

2.2.2. Verweerder brengt op 27 mei 2026 een aanvullende nota bij op grond van oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende informatie, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 27 maart 2026.

2.2.3. Verzoeker brengt op 29 mei 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij gewezen wordt op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

- “1. Schooldocumenten voor 2023 – 2024,
2. Inschrijving voor het jaar 2025 – 2026;
3. Uurrosters;
4. Attest boxclub;
5. Getuigschriften leraren;
6. Getuigschriften leerlingen;
7. Getuigschrift S. T. (OC Doornik);
8. Foto's van de eiser in België.”.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze concrete motieven, waarbij in zijn hoofde als destijds minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen, ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban omwille van de seksuele betrekkingen die hij heeft gehad met een buurmeisje. Alsook omwille van het profiel van zijn oom uit Londen en van zijn vader als leerkracht die beiden door de taliban als ongelovigen werden bestempeld.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers problemen betreffende zijn buurmeisje.

In dit verband wordt er door de commissaris-generaal met reden opgemerkt:

“Zo komt het vooreerst al zeer weinig aannemelijk over dat een buurmeisje, wetende welke risico's buitenechtelijke seks in de conservatieve Afghaanse maatschappij hoofdzakelijk voor vrouwen inhoud, jou zomaar vanuit het niets seksueel zou benaderen. Dit klemmt des te meer daar uit jouw verklaringen naar voren komt dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel zou hebben getroffen om te vermijden dat jullie zouden worden betrappt. De moeder en zus van S. konden volgens jouw verklaringen immers gewoon de kamer binnenstappen (CGVS, p. 10). Zij zou in dat kader bovendien in het geheel niet hebben geweten hoe jij zou reageren op haar seksuele avances, waarbij je haar naar eigen zeggen moest aanraken en haar lichaam moest likken (CGVS, p. 10, p. 23).”

Verzoeker repliceert dat hij zich in een 'guesthouse' van zijn buurvrouw bevond die hem had gevraagd om bij haar te komen en hij deze actie niet geïnitieerd heeft. Hij benadrukt dat hij haar vertrouwde en zij gedacht moet hebben dat er niemand zou komen. Verzoeker stelt dat het waar is dat de deur niet op slot was want het in Afghanistan helemaal niet gebruikelijk is om sloten of sleutels op de deur van een 'guesthouse' te hebben. Verzoeker brengt met zijn post-factum nuancerings en ongestaafde ponering geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen. Immers is het weinig aannemelijk dat zijn buurmeisje seksuele toenadering zou gezocht hebben gelet op de huidige Afghaanse maatschappij, te meer er geen voorzorgsmaatregelen genomen werden en verzoeker thans zelfs toevoegt dat het in Afghanistan niet eens gebruikelijk is om de deur van de 'guesthouse' op slot te doen.

In samenhang met het voorgaande wordt er in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Daarbij blijkt dat jij hier voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS eerder nooit iets over zei. Nochtans bevestig je dat desbetreffende problemen met S. voor jou de directe aanleiding vormden om het land te verlaten (CGVS, p. 22). Je verklaart dat je hier eerder niets over vermeldde omdat je je schaamde voor de feiten gezien je er met iemand uit het opvangcentrum over had gesproken en die persoon jou hiervoor veroordeelde. Desondanks blijft vaststaan dat je dit evenmin vermeldde tijdens jouw asielaanvraag op het Klein Kasteeltje. Daar zei je slechts dat je Afghanistan verliet wegens de armoede en onveiligheid die er heerste en omdat de taliban je wilden vermoorden (zie fiche minderjarigen). Wanneer je wordt geconfronteerd met jouw verklaringen op het Klein Kasteeltje, zeg je dat je het tijdens je registratie wel wilde

vertellen maar dat de medewerkers je meedeelden dat het slechts een registratie was en zij verder geen vragen hebben gesteld. Je wordt erop gewezen dat jou op het Klein Kasteeltje wel degelijk werd gevraagd naar de redenen van jouw vertrek uit Afghanistan en dat jij een ander verhaal weergaf. Je zegt dat je niet denkt dat ze jou die dag die vraag hebben gesteld en indien ze dat wel deden, je je hebt vergist (CGVS, p. 11). Jouw antwoorden overtuigen vanzelfsprekend niet. Dat jij problemen met je buurmeisje plots voor een eerste keer aanhaalt voor het CGVS lijkt dan ook in eerste instantie slechts uit opportunistische beweegredenen te zijn en doet reeds sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen.”

Verzoeker betoogt dat deze feiten zeer gevoelig zijn en hij zich echt niet op zijn gemak voelde om erover te praten toen hij in België aankwam. Verzoeker licht toe dat hij door de familie van zijn buurvrouw beschuldigd werd van aanranding en het niet gemakkelijk is in een onbekend land om over dergelijk onderwerp te praten als mannelijke vreemdeling die een jonge moslim is. Verzoeker betoogt dat hij niettemin de mogelijkheid had om een voogd aan te stellen, met wie hij een vertrouwensband opbouwde, waardoor hij zijn advocaat in vertrouwen kon nemen en deze de zaak met hem kon bespreken. Hij benadrukt dat bovendien zijn raadsman verweerder vóór het interview op de hoogte gebracht had van deze kwestie en uitgelegd had waarom dit niet was besproken. Verzoeker meent dat rekening gehouden moet worden met zijn minderjarigheid en dit betekent dat ook begrip moet kunnen worden opgebracht voor de gemoedstoestand waarin een jongeman van amper zeventien jaar kan verkeren wanneer hij in België aankwam. Verzoeker betoogt dat het te betreuren valt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoekers betoog weet niet te overtuigen en hij slaagt er niet in zijn gebrekkige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) te verschonen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hoewel verzoeker terecht opmerkt dat verweerder voor het persoonlijk onderhoud op de hoogte gebracht werd van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele betrekkingen met S. (cf. e-mail van 31 januari 2024 van verzoekers advocate aan het CGVS), hoe dan ook moet aangestipt worden dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven en zijn vrees betrekking zou hebben tot gevoelige materie, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en hij heeft kunnen uitleggen waarom hij een beschermingsverzoek indient (persoonlijk onderhoud van 1 februari 2024, p. 2).

Verzoeker bekritiseert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij stelde dat het interview bij de DVZ goed was verlopen zonder hierbij correcties aan te brengen.

Daarnaast stipt de Raad aan dat verzoekers verwijzing naar zijn jonge leeftijd, geenszins zijn gebrekkige verklaringen bij de DVZ kan verschonen. De commissaris-generaal kan gevolgd worden in zijn oordeel dat in casu van verzoeker, ook wanneer deze jong is en het intieme zaken betreft, kan verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, in casu zijn seksuele betrekkingen met zijn buurmeisje, te meer verzoeker reeds bij de DVZ werd gewezen op het belang van nauwkeurige en juiste verklaringen (cf. Vragenlijst van 15 september 2023, punt 1. Voorafgaand advies).

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoorverslag bij de DVZ en notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is nauwkeurige verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze opgemerkt dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt over wie op de hoogte zou zijn van wat er gebeurde tussen hem en het buurmeisje S.:

“Wanneer je wordt gevraagd of haar broer, die bij de taliban zit, op dit moment op de hoogte is van wat er gebeurde tussen jullie, zeg je dat hij sowieso wel op de hoogte is (CGVS, p. 22 en p. 23). Tegelijkertijd bevestig je dat de taliban niet op de hoogte zijn van het gebeurde en voeg je er plots, incoherent, aan toe dat je niet weet of haar broer wel of niet op de hoogte is. Dat je deze basiszaken niet zou weten is vreemd, waardoor je ook wordt gevraagd of je hierover niet spreekt met je familie. Je antwoordt van niet, gezien het een moeilijk thema is (CGVS, p. 23). Ondanks dat het een moeilijk thema zou zijn, mag er redelijkerwijs van jou worden verwacht dat je je over zulke basiszaken informeert indien je werkelijk een vrees koestert. Dat je niet goed weet wie op de hoogte is van de gebeurtenissen tussen jou en S. en de situatie evenmin bespreekt met je familie, doet dan ook afbreuk aan je vrees. Dit doet op zijn beurt ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat de broer van S. op de hoogte zou zijn van de gebeurtenissen, maar dat de taliban dat niet zouden zijn (CGVS, p. 23). De broer van S. is volgens jou namelijk lid van de taliban (CGVS, p. 21 en p. 22). Dat jij deze onlogica zelfs maar overweegt als zijnde een mogelijkheid, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat je verklaart dat de dorpelingen op de hoogte zijn van hetgeen er is gebeurd tussen jou en S., maar dat de taliban dat niet zouden zijn (CGVS, p. 12 en p. 22). Destijds had de machtsovername immers reeds plaatsgevonden en hadden de taliban de controle over de regio, waardoor er logischerwijs van kan worden uitgegaan dat indien de dorpelingen op de hoogte zijn, de taliban dat ook zijn (CGVS, p. 7 en p. 8). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je problemen."

Verzoeker repliceert dat wat betreft de personen die op de hoogte zijn van deze gebeurtenissen, hij kan opmaken dat zijn verklaringen enigszins onnauwkeurig lijken, maar hij erop wil wijzen dat hij rechtstreeks is gevlucht en dat hij zich baseert op wat hem is verteld. Verzoeker betoogt dat er dus een element van deductie is, vooral omdat het onderwerp zeer taboe is en zijn moeder boos op hem is dat hij zich in een dergelijke situatie heeft kunnen bevinden, want het gevolg is dat zij, na het verlies van haar man, zonder haar oudste zoon komt te zitten. Verzoeker benadrukt dat hij echter weet dat de broer van de buurvrouw op de hoogte werd gebracht en hij heeft gehoord dat hij lid is van de taliban. Hij besluit dat het hem dus duidelijk leek dat het dorp en de taliban op de hoogte zijn van wat er was gebeurd.

Verzoeker kan met dergelijk betoog geenszins bovenstaande correcte bevindingen ontkrachten en zijn incoherente verklaringen verschonen. De Raad benadrukt immers dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu wie er op de hoogte zou zijn van hetgeen er gebeurde tussen verzoeker en S.. De Raad stipt aan dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift wederom wisselende verklaringen aflegt daar hij in het verzoekschrift poneert dat de taliban op de hoogte zouden zijn terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat enkel de broer van S. die tevens lid is van de taliban op de hoogte is (persoonlijk onderhoud 1 februari 2024, p. 24). Daarenboven wijst de Raad erop dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker nog dagelijks of om de twee dagen contact heeft met zijn familie doch hij zich geenszins bij hen informeert over wie er nu op de hoogte zou zijn van hetgeen er gebeurd is tussen hem en S. (persoonlijk onderhoud van 1 februari 2024, p. 7). Verzoekers uitleg dat dit gevoelige materie betreft voor zijn moeder is allerminst een afdoende verklaring daar dit een kernelement betreft van zijn vervolgingsvrees en er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat een verzoeker ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich hierover te informeren.

Verder bemerkt de commissaris-generaal pertinent dat het uiterst merkwaardig is dat de gebeurtenissen, die bekend zouden zijn geraakt over het hele dorp, geen verdere impact hebben gehad op het leven van verzoekers familie, indien zij werkelijk zouden hebben plaatsgevonden:

"Na jouw vertrek heeft jouw familie immers geen problemen gekend omwille van hetgeen jij en S. hebben gedaan. Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie de situatie heeft moeten oplossen met haar familie, zeg je van niet en dat zoiets niet kan worden opgelost. Gevraagd hoe het komt dat jouw familie niet heeft moeten boeten voor jouw daden, zeg je dat ze jou willen hebben en dat ze tegen je andere familieleden niets kunnen zeggen. Gevraagd waarom ze niets kunnen zeggen tegen je familieleden, zeg je dat je de oudste was en je andere zussen heel jong waren (CGVS, p. 23). Dat echter jouw moeder of broer I., die ondertussen ongeveer zestien jaar oud is en het oudste mannelijke lid van je gezin zou zijn, verder geen enkele gevolgen hebben gekend naar aanleiding van jouw daden terwijl die volgens jou dermate onvergeeflijk zouden zijn, is zeer weinig aannemelijk (CGVS, p. 5). Te meer gezien S. zou hebben beweerd te zijn verkracht door jou en de familie van S. vlak na de gebeurtenissen naar jouw huis zou zijn gekomen om tegen je mama te zeggen dat ze jullie niet zomaar zouden laten (CGVS, p. 10 en p. 24). Het gebrek aan enige verdere gevolgen hier doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen. In die zin is het verder ook opmerkelijk dat de taliban enkel jou zouden willen bestraffen voor je daden. Je wordt dan ook gevraagd waarom de taliban jou wilden hebben en niet bijvoorbeeld je oom verantwoordelijk wilden stellen voor je daden, gezien jij destijds nog maar een kind was. Je antwoordt slechts dat zelfs een kind problemen kan krijgen met de taliban wanneer het zoiets doet (CGVS, p. 24). Jouw antwoord is niet voldoende overtuigend. Uit jouw eerdere verklaringen blijkt immers dat de samenleving onder controle van de taliban er niet voor schuwt om een lid van de familie te laten boeten voor de fouten van een ander familielid - in casu een meisje dat tegen haar wil diende te trouwen om zo de rekeningen te vereffenen (CGVS, p. 5 en p. 8). Dat jouw familie geen enkele gevolgen heeft ondervonden van de taliban - waarvan zoals supra aangegeven niet kan worden aangenomen dat ze niet op de hoogte zouden zijn - noch van de dorpelingen, is zeer weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas."

Verzoeker betoogt dat het verweerder niet kan ontgaan zijn dat het niet gebruikelijk is een vrouw of kinderen aan te vallen en hij bovendien de schuld had en hij verantwoordelijk geacht werd voor deze feiten, ook al was hij nog minderjarig. Verzoeker betoogt dat wat ten slotte het feit betreft dat er geen enkele regeling tussen de families is getroffen, hij eraan herinnert dat zijn moeder in Chamtala in een relatief isolement leeft en dit niet haar gebied van herkomst is. Verzoeker betoogt dat zij niet degene is die aan een jirga kan deelnemen en nogmaals, haar echtgenoot dood is. Hij benadrukt dat hoe dan ook, hij er nogmaals op wil wijzen dat het

onderwerp taboe is en dat hij geen zekerheid heeft dat zijn familie hem er alles over vertelt. Verzoeker besluit dat hij bovendien onschuldig is en hij zelf daarover niet graag spreekt.

Verzoeker kan met de loutere volharding in zijn verklaringen en post-factum nuanceringsgeenszins bovenstaande terechte bevindingen ombuigen die volgen uit de door hemzelf geschetste context. Verzoeker kan in geen geval een afdoende verklaring bieden voor de weinig aannemelijke ponering dat zijn familieleden geen problemen ondervonden na zijn vertrek uit Afghanistan, te meer hij Afghanistan juist ontvlucht is omwille van een vrees voor vervolging door de taliban - bij wie de broer van het buurmeisje zou zitten - wegens de seksuele betrekkingen met S. waardoor hij werd beschuldigd van verkrachting en hij nog steeds een vrees voor vervolging zou koesteren bij een terugkeer.

2.3.3.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op correcte wijze opgemerkt dat verzoekers verklaringen in verband met de dood van zijn oom en vader niet kunnen overtuigen.

Zo wordt er met reden gemotiveerd:

“Zo is het vooreerst uitermate vreemd dat je paternale oom M. uit het Verenigd Koninkrijk naar Gulakhel dat destijds al onder controle stond van de taliban- kwam om er zonder meer te preken over vrouwenrechten. Volgens jou was hij zich zelfs niet bewust van het gevaar dat hij hierdoor kon lopen (CGVS, p. 8, p. 9, p. 19 en p. 20). Dat je oom dermate ondoordacht zou handelen zonder zich bewust te zijn van iets is weinig aannemelijk en doet reeds sterk twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Dezelfde redenering gaat op voor je vader, die een dag na de vergadering in je dorp op school zou zijn gaan praten over meisjesrechten (CGVS, p. 19). Dat je vader deze woorden in de mond zou nemen in een dorp onder de controle van de taliban is in eerste instantie reeds opmerkelijk. Dat hij dit zou doen een dag volgend op de vergadering, waar anderen hem er reeds van hadden beschuldigd een ongelovige te zijn en de democratie te ondersteunen, is nog meer opmerkelijk (CGVS, p. 20). Dat jouw vader zonder meer ging spreken over meisjesrechten op school is, gezien de omstandigheden, zeer weinig aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

(...)

Verzoeker betoogt dat allereerst moet worden benadrukt dat hij niet verantwoordelijk is voor de keuzes van zijn vader en oom en het feit dat zij beiden onzorgvuldig waren geweest en daarvoor een hoge prijs hadden betaald de afwijzing van zijn eigen beschermingsverzoek niet kan rechtvaardigen. Hij benadrukt dat het duidelijk is dat sommige mensen soms ernstige beoordelingsfouten maken met fatale gevolgen en dit bij iedereen en op elk moment kan gebeuren. Verzoeker stelt dat in casu een onderzoek naar de aannemelijkheid van het gedrag van derden niet de geloofwaardigheid van zijn relaas kan overschaduwen, te meer daar de bestreden beslissing op dit punt niet de minste tegenstrijdigheid in zijn relaas bevat. Verzoeker benadrukt dat bovendien de perceptie van het risico bij uitstek subjectief is en in casu moet worden benadrukt dat M. net uit Engeland was teruggekeerd en dus helemaal niet op de hoogte was van de omvang van de aanwezigheid van de taliban. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk aan zijn familie wilde kunnen laten zien dat hij een opleiding had genoten en vooruitstrevend was geworden en dat hij kennis had. Verzoeker betoogt dat het waarschijnlijk is dat zijn vader, onder invloed van de aanwezigheid van deze broer uit Europa, wilde laten zien dat hij zijn waarden deelde en in de ogen van zijn dorpelingen wilde schitteren door zich progressief uit te spreken. Hij betoogt dat de aanwezigheid van M. de risicoperceptie zeker verminderd heeft. Hij betoogt dat niet wordt betwist dat drie leden van zijn familie in Europa verblijven of daar al vele jaren verblijven. Verzoeker beklemtoont dat hij zich erover verbaast dat verweerder bij zijn beoordeling van het risico dat de taliban hem en zijn familie als ongelovigen of tegenstanders van hun regime zou kunnen beschouwen, geen rekening heeft gehouden met deze factor. Hij betoogt dat verweerder evenmin leek te betwisten dat zijn vader leraar was op een meisjesschool en hij dit kon uitleggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt dat dit element niet onderzocht wordt en het feit dat zijn vader er bewust voor had gekozen om les te geven aan meisjes, ook het risico verhoogde dat hij en zijn familie zouden worden gezien als tegenstanders van het regime. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit element en hij duidelijk wenst te benadrukken dat deze factoren (de Britse nationaliteit van M., het verblijf van twee andere ooms in het buitenland, het werk van zijn vader,...) cumulatief zijn, die als een geheel beoordeeld moeten worden. Verzoeker besluit dat deze de opvatting rechtvaardigt dat hij en zijn familie tegenstanders zijn van het talibanregime.

Met de loutere volharding in zijn verklaringen en de bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die hierop een ander licht kunnen werpen.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat zijn vader problemen kreeg met de taliban omdat hij over vrouwenrechten had gesproken hetgeen zijn geloofwaardigheid ondermijnt, acht de Raad dit motief overtuigend. Het terechte betoog in het verzoekschrift in dit verband werpt dan ook geen ander licht op de overige draagkrachtige en pertinente bevindingen zoals hoger weergegeven.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker geen gelijklopende verklaringen aflegt over wanneer zij naar Chamtala verhuisden:

“Op de DVZ zeg je immers tweemaal dat je gedurende anderhalf jaar voor jouw vertrek uit Afghanistan in Chamtala woonde (verklaring DVZ, 10). Op het CGVS daarentegen verklaar je dat jij gedurende anderhalve maand in Chamtala woonde (CGVS, p. 7 en p. 8). Wanneer je wordt gewezen op de tegenstrijdigheid in je verklaringen, zeg je dat je op de DVZ bedoelde dat jouw familie op het moment van dat interview reeds anderhalf jaar in Chamtala woonde (CGVS, p. 18). Op de DVZ sprak je echter duidelijk over je eigen verblijf, gezien je verklaarde dat je van geboorte tot aan de anderhalve jaar voor je vertrek in Gulakhel woonde en vervolgens de laatste anderhalf jaar tot jouw vertrek in Chamtala. Doordat deze verklaringen zeer moeilijk dubbel kunnen worden geïnterpreteerd, overtuigt jouw nieuwe verklaring niet. De tegenstrijdigheid in je verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de desbetreffende problemen.”

Verzoeker repliceert dat hij niet inziet welk belang hij zou hebben om te liegen over de duur van zijn verblijf in Chamtala. Hij stelt dat hij er geen belang bij had om zijn verklaringen hierover te wijzigen, aangezien de duur van zijn verblijf in Chamtala absoluut geen invloed heeft op zijn verhaal of zijn vrees voor vervolging. Verzoeker betoogt dat hij alleen maar kan bevestigen dat er sprake moet zijn geweest van een misverstand bij de DVZ. Hij vraagt zich af of dat er misschien de vraag gesteld werd *“hoe lang geleden”* en niet *“voor hoe lang”* of er een misverstand was tussen jaar of maand. Verzoeker betoogt dat hij hier geen verklaring voor heeft en er aan herinnerd moet worden dat hij geen kopie van dit deel van het gehoor bij de DVZ heeft ontvangen en dat alleen het deel over problemen in het land van herkomst is herlezen, zodat hij dit punt niet heeft kunnen verifiëren. Verzoeker betoogt dat hij bovendien wenst te benadrukken dat als er twijfels waren over zijn verblijf het jaar voor zijn vertrek, verweerder de mogelijkheid had om vragen te stellen over de situatie in beide regio's vlak voor zijn vertrek, wat niet werd gedaan.

Verzoeker brengt met de loutere kritiek op zijn interview bij de DVZ geenszins overtuigende argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan bovenstaande terechte en zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijf in Chamtala kunnen verschonen. Vooreerst stipt de Raad aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees en de omstandigheden ervan, in casu zijn verblijf voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Wat betreft verzoekers kritiek op zijn interview bij de DVZ, herhaalt de Raad dat het gegeven dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven en zijn vrees betrekking zou hebben tot gevoelige materie, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen, waaronder zijn verhuis wegens de voorgehouden problemen wegens het profiel van de oom en vader. Waar verzoeker stelt dat hij geen kopie ontvangen heeft van het interview bij de DVZ, stipt de Raad aan dat dit gehoorverslag op de DVZ, hem niettemin werd voorgelezen in het Pashtou en hij deze ter akkoord heeft ondertekend.

Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep en hij heeft kunnen uitleggen waarom hij een beschermingsverzoek indient (persoonlijk onderhoud van 1 februari 2024, p. 2).

Tevens wordt er in de bestreden beslissing nog op pertinente wijze gemotiveerd:

“Volledigheidshalve dient hier nog aan te worden toegevoegd dat het vreemd is dat jouw moeder na de machtsovername, toen de rechten van vrouwen verder werden ingeperkt, besliste om alleen, met een gezin enkel bestaande uit minderjarige kinderen, te verhuizen naar een dorp waar jullie enkel verre kennissen hadden met wie jullie geen contact onderhielden (CGVS, p. 6). Nochtans zouden jullie in Gulakhel de bescherming van de familie hebben gehad (CGVS, p. 3-4). Dit vreemde element op zich doet eveneens twifelen aan de geloofwaardigheid van je verklaringen.”

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verzoekers familie niet noodzakelijkerwijs de luxe heeft om te kiezen waar zij zich vestigt en onder welke voorwaarden, aangezien hij het land heeft verlaten, zijn vader is overleden, zijn ooms in het buitenland wonen en de situatie in zijn dorp van herkomst niet veilig was. Hij betoogt dat hij er echter op wil wijzen dat zijn maternale oom niet ver van Chamtala woont, namelijk in Shukrod, op ongeveer 20 km afstand. Verzoeker stelt dat Chamtala een goede bestemming was omdat het er erg rustig was en er winkels waren. Verzoeker meent dat hij bovendien nog jong was en hij waarschijnlijk niet aan de wieg stond van de beslissing, waarvoor hij in beginsel niet werd geraadpleegd. Hij betoogt dat het dus normaal is dat hij niet alle “ins en outs” kent. Verzoeker stelt dat hij wederom verder niet inziet wat hij zou kunnen proberen te verbergen, te meer daar verweerder op zichzelf niet lijkt te betwisten dat hij in Gulakhel en vervolgens in Chamtala heeft gewoond.

Verzoeker kan met de volharding in zijn verklaringen geenszins dienstige elementen bijbrengen die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten die volgen uit de door hemzelf geschetste context en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het gegeven dat zijn moeder als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen besloot te verhuizen naar een regio waar zij geen netwerk had. Bovendien kan de

bedenking gemaakt worden waarom verzoeker en zijn familie niet naar Shukrod zouden verhuisd zijn als zijn oom daar woonde zoals er betoogd wordt in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad tot slot volgende motieven tot de zijne:

“Verder dient nog te worden toegevoegd dat –zelfs al zou kunnen worden aangenomen dat jouw vader en oom de problemen supra hebben gekend, wat voor alle duidelijkheid niet het geval is- jij niet aantoonst dat je zelf een risico liep of loopt. Je verklaart immers dat de taliban een persoonlijk probleem kenden met je vader en oom, dat zich niet verder uitstrekte tot andere familieleden. Na de dood van je vader en oom hebben jij of jouw familie geen problemen meer gekend met de taliban, ondanks dat jullie nog gedurende vele jaren daarna bleven wonen in Chamtala. Jullie verhuisden naar eigen zeggen enkel naar Chamtala omdat jullie de pesterijen van de dorpelingen beu waren (CGVS, p. 18, p. en p. 21). Jouw opa en tante wonen nog steeds in Gulakhel (CGVS, p. 5 en p. 6). Uit jouw verklaringen blijkt dus niet dat jij enig risico zou lopen omwille van de vermeende problemen van je vader en oom.

Betreffende jouw verklaring op de DVZ dat de taliban jouw hele familie met de dood bedreigde omdat je nog twee ooms had die in de EU woonden, verklaar je op het CGVS na confrontatie dat je bedoelde dat die twee ooms hetzelfde zouden meemaken zoals je vader en paternale oom indien ze naar Afghanistan zouden komen en zulke zaken zouden verkondigen. Je benadrukt opnieuw dat je zelf geen problemen kende met de taliban (CGVS vragenlijst, 3.5 en CGVS, p. 22). Met deze verklaring op de DVZ wordt dan ook verder geen rekening gehouden.”

2.3.3.4. De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

“De bankkaart en het document ter vergoeding van je familieleden kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De bankkaart op zich zegt immers weinig. Daarnaast blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten, zoals die van het document ter vergoeding van je familieleden en de bankkaart, bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw relaas te herstellen. De overige documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara en die van je vader hebben betrekking op jullie Afghaanse nationaliteit, die niet onmiddellijk wordt betwist. Hetzelfde geldt voor het paspoort van je moeder dat betrekking heeft op haar Afghaanse nationaliteit. Het Britse paspoort van je paternale oom M. J. en Britse rijbewijs van je oom M. J. hebben betrekking op hun Britse nationaliteit, die evenmin onmiddellijk wordt betwist. Het identiteitsdocument van je oom K. J. heeft betrekking op zijn verblijfsrecht in Duitsland, dat niet onmiddellijk wordt betwist. Aan de hand van de foto’s van je vader en ooms kunnen geen sluitende conclusies worden getrokken. Gelet op zowel de slechte kwaliteit van de familiefoto’s als de foto’s op de taskara, kan immers niet worden vastgesteld dat de foto’s van de overledenen, die evenzeer van slechte kwaliteit zijn, wel degelijk je vader en paternale oom betreffen. Zelfs al zou dit wel het geval zijn, kan uit deze foto’s in se hun doodsoorzaak niet worden vastgesteld, waardoor de bovenstaande vaststellingen blijven gelden. Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat je geen enkel officieel Brits document neerlegt dat de dood van je paternale oom bevestigt. Gezien je oom echter Brits onderdaan was, mag het bestaan van zulke documenten logischerwijs wel worden verwacht. De foto’s van je reisweg hebben geen betrekking op de essentiële elementen van je relaas waardoor je op basis hiervan evenmin in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

De Raad treedt deze omstandige motieven bij

2.3.3.5. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

2.3.3.6. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025 (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol

heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Lasten en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p.

30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 32 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*” waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met ‘niet-mahram’ personen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 43-44). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uitten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens *Der Spiegel* werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofitteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, *Afghanistan: Country Focus*", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "*Immigration Department*", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport

zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geïsoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden

beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker middels aanvullende nota verschillende schooldocumenten, een attest van de bokscub, verschillende getuigenverklaringen en verschillende foto's bijbrengt, hij zijn verblijf in België benadrukt, hij aanvankelijk als minderjarige en tijdens zijn meest formatieve jaren van zijn ontwikkeling in België aanwezig was, hij een beroepsopleiding volgt die hem blootstelt aan en integreert in de Belgische werkcultuur, zijn intellectuele nieuwsgierigheid gericht is op het ontdekken van andere religies, en waar er ter terechtzitting benadrukt wordt dat hij Frans spreekt, hij reeds meer dan drie jaar in België is, hij naar een christelijke school gaat, hij zeer actief is, hij bokst en hij al drie à vier maanden een vriendin heeft, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de madrassa ging en drie tot vier jaar of tot de vierde graad lager onderwijs naar school (Verklaring DVZ van 15 september 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 1 februari 2024, p. 7- 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, vier zussen, verloofde, maternale oom, grootvader en tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 8- 9; persoonlijk onderhoud, p. 4- 69). Daarenboven verklaarde verzoeker dat het goed gaat met zijn familie en hij dagelijks of om de twee dagen contact heeft met hen (persoonlijk onderhoud, p. 7).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde dat hij een soennitisch moslim is (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker, wiens vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.3.7. Het begrip “ernstige schade” in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals aangehaald door verzoeker heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (daarna de richtlijn 2011/95/EU en heden Verordening (EU) 2024/1347) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van

Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, vier zussen, verloofde, maternale oom, grootvader en tante nog in Afghanistan verblijven (Verklaring van 15 september 2023, p. 8- 9; persoonlijk onderhoud van 1 februari 2024, p. 4- 69). Daarenboven verklaarde verzoeker dat het goed gaat met zijn familie en hij dagelijks of om de twee dagen contact heeft met hen (persoonlijk onderhoud, p. 7). Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom zijn reisweg betaald heeft (Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.3.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

Ook is artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde aan artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan artikel 48/4, § 2, a), b) de omzetting is.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU (heden: Verordening (EU) 2024/1347) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED gegevens voor januari–november 2024 en dezelfde periode in 2025 tonen een algemene daling van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal “battles” daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten “violence against civilians” daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal “explosions/remote violence” toe van 94 naar 125, voornamelijk door, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. Volgens UCDP data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten “violence against civilians” tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afgaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de de facto-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37) (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 52-70).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van deze aanvallen, in de vorm van “battles” en “explosions/remote violence”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakt en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de de facto-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afgaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 56-58).

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de thans aanwezige landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog volledigheidshalve op dat verzoeker, die heden meerderjarig is en nog over een netwerk beschikt in zijn regio van herkomst, voorgaande vaststellingen (supra 2.3.3.) mee in acht genomen, hoe dan

ook evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.5. In zoverre door verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 27 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) juncto artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

2.3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest dient de Raad op te merken dat de uiteenzetting van een "middel" vereist dat de wijze wordt aangeduid waarop de vermelde regel of beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker geeft een opsomming van een aantal wettelijke bepalingen waaronder artikel 47 van het Handvest doch blijft in gebreke te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden zou zijn.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar (het thans opgeheven artikel) 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin werd gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet (cf. heden vervat in artikel 4, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347). Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het

nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU